

műsorokat). Mit láttam? A harminc éve megmagyarázó emberek ülnek az asztal körül, és még mindig magyaráznak. Most mondhatnám, hogy „nem értem”, DE nem lenne igaz. Értem! A PÉNZ. Ezt tovább nem is folytatom. Még mielőtt megint kikiáltanának ilyen-olyan ...-nak – ilyet bárki láthat ilyen vagy olyan (igazából bármelyik) tévécsatornán. ☺

Reggeli rémálomban egy „tanulmányt” olvastam, miszerint Augustzo Pinochet tábornok lemondott a kormányfői tisztségről, a választásokon felesége indulna helyette, ami ÓRIÁSI változást okozna Chile életébe.

Elmegyek a postára a csekkjeimet befizetni, amúgy „régiesen”, nem utalgatva, mert ... A pénztáros hölgy érdeklődik: – Postakártyája? Szabadkozom, NINCS (és röstelkedem miatta). – Csináljunk most egyet? – Á, köszönöm, kihagynám! (és megint csak röstelkedem miatta). – Egy sorsjegyet? – Á, köszönöm, most nem kérnék. (és persze megint csak röstelkedem miatta). – Biztosítást? Nem, köszönöm. (és már alig látok be az ablakon, úgy megyek össze a szégyenkezés miatt)! – Ajánlhatok befektetést a megtakarításainak? – Köszönöm, éppen nincs befektetni való megtakarításom! (Már majdnem sírva fakadtam a szégyenkezés miatt, hogy én mennyire szégyellem magamat!) ☺ Aztán eljött a várva várt pillanat, végre befizethettem a befizetni valómat.

Olvasom: „Az nem háború, az egy katonai művelet, amennyiben nincs hadüzenet a két ország között. Addig örülünk, amíg nincs háború!” – „Ukrajna háborúban áll, amit nevezhetünk ugyan katonai műveletnek, de egy véres háború.” (ugye milyen magvatlan gondolatok?) ☹

Mindkét háborús fél bűnnek nevezte az őt ért csapást és méltó válaszcspást helyezett kilátásba. Erre a másik fél is válaszcspást helyezett kilátásba a válaszcspásra, amit az előbbi fél aránytalannak ítélt és kijelentették egymás „válaszcspásaira”, hogy „ez nem marad büntetlenül”. Így aztán egyre súlyosabb és súlyosabb csapásokat (válaszcspásokat) mérnek egymásra. ☹ (mindeközben állítólag mindent megtesznek a békéért)

Közeleg az év vége, bár még csak november eleje van. Megjelennek a karácsonyi dekorációk. Az áruházakban bekapcsolják a „Jingle Bells” („dzsingloben” ☺) vég nélkülre állított zenéjét. (Mint jeleztem, november eleje van!) Aztán eljön az év vége és elkezdődik a „BÚÉK” zsolozsmázása. Egy ismerős hölgy kiabál be a műhelyembe: BUJÉK! Visszakiabálok: Bújnék én, de megint rohansz! Visszalép, benéz és közli: „te hülye vagy!” Válaszom: „Sok locsolót!” – mert erre mi mást lehetne mondani? ☺

Azért a végére idefirkálgatok egy pár MAGVAS gondolatot is: Finom a sárgabarack, finom az őszibarack, szeretem a szilvát ... ☺ Ugye hogy vannak még magvas ...

Ablakdíz

Persze hogy nem igazi ablakdízről regélek. Az utóbbi időben egyre inkább elszaporodó jelenségről morgolódom. Bizonyos üzletek (élelmiszer- és dohányboltok, SIC! – Nemzeti dohányboltok) melletti házak és egyéb létesítmények ablakaiban tűntek fel ezek az „ablakdízsek”. Érdekes feliratok vannak rajtuk: „barack”, „konyak” stb. Jéééé, ezek mintha rövidital-márkák lennének, és úgy néznek ki, mint a pálinkásüvegek! Persze mondhatnám azt

is, hogy PÁLINKÁSÜVEGEK, amik tartalmát a „kedves” fogyasztó, a boltból kijövet, azonnal a magáévá tette, DE az üres pálinkásüveggel már nem ment el a pár méterre levő kukáig; hanem valami belső kényszer hatására odatette a legközelebbi ablakpárkányra. Érdekes, hogy az „üvegek” hasonló méretűek és alakúak, csak a feliratuk, ami eléggé változó!

Hogy ez beteges? Nem vonom kétségbe. Ilyenkor azért annak örülök, hogy nem vagyunk egyformák!

Zene

Már megint úgy kezdem: „mint már regéltem róla, sok zenét hallgatok az interneten”.

Tehát ebben semmi új nincs, DE van! Minap este találomra meghallgattam André Rieu egyik előadását (André Rieu-ről kell tudni, egy igazi nagy showman.), kinek egy tizenöt éves kislány, Emma Kok volt a vendége. Tudom, a kor előrehaladtával egyre érzelmesebbek lesznek az emberek, köztük én is! Bevallom, ez a kislány megkönnyeztetett! Persze az ottani nézőkre is hasonló hatást tett. Sajnos a szöveget nem értettem, DE ... Azóta többször meghallgattam ezt a bizonyos zeneszámot, NEM TUDOK BETELNI VELE. Már volt szerencsém a magyar szöveget is elolvasni. Olyan érzéseket kelt az emberben, ami örömmel és érzelemmel tölti el a lelket. Szó szerint bele kell borzongani! Hihetetlen, hogy egy kislány ennyi érzelmet tud belevinni az énekébe. Persze itt nem hagytam abba a kutakodást – már tudatosan kerestem rá e kislány előadásaira. Kiderült, hogy már kisgyermek korában (igazából azt kellene mondanom, hogy még fiatalabb korában, hiszen most is csak tizenöt éves) sikeresen szerepelt a „Talentum” tehetségkutató műsorában. Valamikor „régén”, Lara Fabian 2002-es koncertelőadásán, találkoztam ekkora érzelmi töltéssel, amikor is a nézőközönség az énekesnővel együtt énekelt a „Je T'aime” (Szeretlek) című dalt. (persze már az sem ma volt) 😊

Nem igazán kapacitáltam soha senkit semmire, DE most kivételt teszek, mert szívből tudom meghallgatásra ajánlani azoknak, akik... Mindenkinek! 😊 Tehát: Emma Kok „Voilà” című zeneszámáról beszélek. Jó szórakozást hozzá! 😊

Erzsébet park

Vallomást teszek! 😊 Soha nem tudok betelni a parkok szépségével. Különösen a vízparti parkokért vagyok oda.

Ezen „előzmények” után jöjjön a „szerelmem” tárgya, az ERZSÉBET PARK! Nézzék el nekem, mert ha az ember lehet szerelmes tájakba, parkokba, akkor én az vagyok az Erzsébet parkba. 😊 Azt hihetnék, hogy így tél táján csökken a park látogatottsága, hát NEM! Naponta többször végigmegyek a parkon és sokszor megállok, mert mosolyognom kell. Használják a parkot óvodások, iskolások, fiatalok, idősek. Most, hogy leesett a hó, a parkba látogató óvodások természetesen nekiállnak hóembert készíteni, melynek befejezését sajnos

pár dolog (fazék a fejre, répa az orrnak, szén a szemeknek ☺) hiánya megakadályozott. Élmény volt azt is nézni, amikor elkezdett olvadni a hó, a zöld fűvön tizenhét hóember képződményt számoltam meg, az óvodások hóember építésének mementójaként. A következő nagyobb hóesés után újra tele volt a park hóemberképződményekkel. Élményszámba ment a gyerekek tobzódása a nagy hóban... Aztán jött az árvíz, s vele együtt elindult a „katasztrófaturizmus”. Máskor is sokan sétálnak a parkban, de most kifejezetten sok látogató nézte onnan az árvizet.

Elmerengek, ugyanis a gyermekkorom jut az eszembe. Már akkor is nagy népszerűségnek örvendett a park, amikor még a víz menti sétányt szép nagy fűzfák szegélyezték. Nem tudok nem arra gondolni, hogy milyen hangulatos volt az a sok fűzfa. A fűzfák alatti padok a szerelmesek találkozóhelyéül szolgáltak. ☺ Hát igen, néha elmerengek azon is, hogy az utóbbi időkben meglehetősen vegyes faállományt ültettek a parkba. Persze lehet, hogy megint nincs igazam, nekem ugyanis nincs kertész végzettségem (ebben sem vagyok szakember), csak a múlt hangulata beszél belőlem! ☺ (Meg persze az internetes nézelődéseim). Nálunk a fatelepítést és a telepítendő fák kiválasztását – állítólag – mindig „szakember” végzi. Kicsit visszaugrok az időben: „Bánomi áttörés”. Megtervezték, kiviteleztek és „fásították”. Mi mást ültethettek volna, mint platánfákat? Nekünk, esztergomiaknak nap mint nap bemutatja a természet a platánfa tulajdonságait. Azon kívül, hogy nagyra nő, van még egy kirívó tulajdonsága: a gyökérzete a törzse körül felnyomja a talajt. Látható ez a Kis-Duna sétány teljes hosszában. Ezért persze teljes értetlenséggel néztük, hogy a „Bánomi áttörés” folytatásában, a Petőfi utcában, az úttest és a házak fala közötti mintegy két méteres járdába platánfákat ültettek. Aztán a Széchenyi tér felújításakor a kivágott fák helyére (a „szakemberek”) szintén platánfákat ültettek. Természetesen a platánfa tette a dolgát és felnyomta a törzs környezetét. Persze nem álltunk ki a placra, hogy „mi megmondtuk”... Régen bevett szisztéma volt, amikor szóltunk, a válasz az volt: „nektek semmi sem jó”. Mi ezen „szocializálódtunk”. ☺ Most a park fűzfáiról fogok regélni. Temérdek képet megnézek, s biztos állítom, hogy a világ parképítésben évszázadokkal előttünk járó országaiban a víz menti parkok fontos kelléke a FÜZFÁ. Ott, ahol a fák, a víz és a kövek hihetetlen harmóniáját képesek voltak megteremteni, ott a víz menti fa szinte minden esetben a FÜZFÁ... és még nem tettem említést arról, hogy gyerekkoromban a fűzfákon sok-sok szarvasbogár tanyázott, ami mára majdhogynem ismeretlen a gyerekek előtt. ☺ Na de eltértem a tárgytól. ☺ Még nem is beszéltem a kosárlabdapályáról, ami ugyancsak nagy látogatottságnak örvend. Szinte mindig játszanak rajta. Elmerengek, valamikor az én gyermekkoromban a kosárlabdapályánál lévő lépcsők előtt egy fürdőmedence volt, amit kiváltképp szerettek a gyerekek. (Mondom én, hogy az Erzsébet park mindig is a vidámság helye volt!). Persze mindegy is, hogy miért, a lényeg, hogy sok-sok látogató, pihenni vágyó ember sétált és sétál ma is a parkban, és remélhetőleg ez így is marad! ☺

A napokban egy beszélgetés résztvevője voltam, ahol az Erzsébet park jövőjéről beszéltek. Az Erzsébet parkot „Erzsébetliget”-ként említették. Hááát, kapkodtam is a fejemet! ☺ Mentségére szolgáljon az előadónak, hogy nem esztergomi, így „megbocsátottam” neki! ☺ Persze ha már a park jövőjéről elmélkedem: Itt fog folytatódni a gátépítés második része. Mint tudjuk, a gát nyomvonalától tizenöt méterre sajnos ki kell szedni a fákat, hogy a gyökérzetük ne érjen bele a gátba (tudjuk miért), így az előregedett fűzfák, és a nagyon nem oda való fák a gát „áldozataivá” válnak. Lelki szemeim előtt megjelenik a „fátlanított”

Erzsébet park. Csak úgy fantáziálok a következőkről: Mivel már tudható, hol fog a gát haladni, nos a nyomvonalától számított, mondjuk húsz méterrel távolabb, öt-hat éves FŰZFÁKAT lehetne telepíteni. Mire megkezdődik a második ütem, az még pár év, mire befejeződik, addigra egy szép új FŰZFA állomány tetszeleghetne a parkba látogatóknak – mementójaként annak, hogy nem csak a távol keleti országokban tudják, hogy a vízpartra FŰZFÁKAT illik telepíteni! 😊 (persze tudom, hogy esetleg munkaterületté válik majd a park, ezért ma még felesleges lenne a fáültetés, de idővel...)

Még egy kis megjegyzés az Erzsébet parki gondolatok végére: Tavaszodik. Az a pár fűzfa, ami még a parkban él, teljes szépségében pompázik. Nem állhatom meg, hogy ne mellékeljek róluk emlékképeket! 😊

Öregszem

Az ember fia öregedvén, már nehezebben fogad be új dolgokat. Nem „maradiságból”, csak mert megkövesednek az elképzelései bizonyos dolgokról.

Mostanában több drónfotót láttam, s mi több, ezekből a képekből láttam jó digirámákat is. Tetszenek, DE nem hoznak lázba. Nem alakult ki bennem, hogy „húha, ezt én is kipróbálnám”! Számomra ez a drónos perspektíva kissé idegen! Ahányszor csak drónos képeket látok, azonnal Radnóti Miklós, „Nem tudhatom” című versének alábbi részlete elevenedik meg előttem:

... „Ki gépen száll fölébe, annak térkép e táj,
s nem tudja, hol lakott itt Vörösmarty Mihály,
annak mit rejt e térkép? gyárat s vad laktanyát,
de nékem szöcskét, ökröt, tornyot, szelíd tanyát,
az gyárat lát a látcsón és szántóföldeket,
míg én a dolgozót is, ki dolgáért remeg,
erdőt, füttyös gyümölcsöst, szőlőt és sírokat,
a sírok közt anyókát, ki halkán sírogat,
s mi főntről pusztítandó vasút, vagy gyárüzem,
az bakterház s a bakter előtte áll s üzen,
piros zászló kezében, körötte sok gyerek,
s a gyárak udvarában komondor hempereg;
és ott a park, a régi szerelmek lábnyoma,
a csókok íze számban hol méz, hol áfonya,
s az iskolába menvén, a járda peremén,
hogy ne feleljek aznap, egy kőre léptem én,

ím itt e kő, de főnről e kő se látható,
nincs műszer, mellyel mindez jól megmutatható.” ...

Igen, tudom, már megint hülye vagyok. Elfogadom. Én csak a véleményemet suttoztam el itt egy új dologról – nem elutasítva az újdonságokat! 😊

Hülye vagyok

Persze, már hallom is a barátaimtól, hogy „nem mondasz semmi újat, ezt már régóta tudjuk rólad”. 😊

Olvasom (hogymiert is olvasok, csak hogy bosszantsam magamat?), hogy 2024. július 7-től az új autókban kötelező szériatartozékként fel kell szerelni a már meglévőkön, pl. menetstabilizátor elektronikán, blokkolásgátlón, illetve a keréknyomás-ellenőrző rendszeren felül további elemeket, melyek növelhetik a bent ülők és a körülöttük közlekedők biztonságát. Új kötelező elem az intelligens sebességasszisztens (csak azt nem értem, miért kikapcsolható), továbbá az eseményfüggő adatrögzítés asszisztens (feketedoboz). Erről nem igazán kell bármit is mondanom, mert ... Aztán a vészfékasszisztens. Ez a rendszer automatikusan felismeri a veszélyes helyzeteket az autó szenzorjainak segítségével, és lefékezi a kocsit még akkor is, ha a vezető valamiért cselekvőképtelen. A vezető szintén felülbíráhatja a működését, illetve akár ki is kapcsolhatja. Aztán a sávelhagyásra figyelmeztető és sávtartó rendszer. Nem is kell mondanom, hogy ez az „asszisztens” akkor figyelmezteti a vezetőt, ha elhagyná a sávját, persze ezt is kikapcsolhatja. A következő a vészféklámpa „asszisztens”, ami villogással figyelmezteti a többi gépjárművezetőt a vészfékezésre. Aztán az alkoholszondához kapcsolt „indításgátló-előkészítése”. Ennek beszereléséhez biztosítani kell a lehetőséget az autók gyártóinak. (lelki szemeimmel, már látom, X haza szeretné vinni az ittas barátját, DE az ittasságellenőrző nem engedi beindítani a kocsit az utastáérben terjengő alkoholszag miatt! 😊) Persze majd olyan lesz ez is, hogy ki lehessen kapcsolni 😊. Bocs, nem tettem hozzá, hogy az indításgátló asszisztens. 😊 Már látom, hogy ez az év, az asszisztensek éve lesz, és nem a kínai sárkányé. Tovább is van, mondjam még? 😊 Fáradságra figyelmeztető rendszer – mit rendszer? Asszisztens. Ez figyel a vezető pislogásait, és ... És még mindig van tovább! Tolatási asszisztens. Nem is kellene mondanom, hogy a tolatóradar és a tolatókamera adatait felhasználva figyelmezteti a vezetőt, a ... Aztán a biztonságiöv-bekapcsoló asszisztens, de ezt már nem is ragozom. 😊 Na mármost, ha végiggondolom az eddigi asszisztenseket is, hááát, nem is tudom. Régen azért kellett autós iskolába járni és vizsgázni KRESZ-ből, műszakiból és nem utolsó sorban VEZETÉSBŐL, hogy vezessük az autónkat. Értem én (a fenéket értem), a biztonság mindenképp felett! Csak egy hülye kényszerképzetem van, AKKOR MIÉRT LEHET KIKAPCSOLNI ezeket az ASSZISZTENSEKET? Elképzelem, hogy beülök a kocsiba és bekapcsolom az ASSZISZTENSEK KIKAPCSOLÁSÁT elősegítő ASSZISZTENST. Aztán úgy vezetem a kocsimat, ahogy régen. Figyelek a KRESZ-táblákra, a sebességhatárookra, a sávváltásra, a biztonsági övre, a követési távolságra, a visszagurulásra és egyáltalán, mindenre, ami a gépjárművezetés alapja. Figyelek az üzemanyagszintre, a kocsiszervizelésére. Már kezdem érteni, egyesek miért szorgalmazzák a robotgépjármű-vezető beépítését. 😊 Valamiért, megint egy hülyeség jut az eszembe: Peruban a hegyi út keskeny szerpentinjén egyszer egy sofőr figyelmetlen volt és a szakadékba zuhant, EZÉRT a világon minden gépjárműbe kötelezően be kell építeni majd egy szakadékfigyelő asszisztenst, még itt Európában is, mert

hátha egyszer eljut a sofőr az autójával Peruba. (Persze ezt is ki lehet majd kapcsolni az állandó fejlesztés alatt álló ASSZISZTENSEKET KIKAPCSOLÓ ASSZISZTES-sel. A lényeg, hogy még több pénzért bele lehessen valami kütyüt építeni a kocsiba, aminek – ennek következtében – ha az értéke nem is, de az ára biztosan nőni fog. Persze ezek az opciók nem VÁLASZTHATÓK, hanem kötelezőek. Nincs semmi baj, mindet ki lehet kapcsolni, HA nem kell a vevőnek, a LÉNYEG, hogy fizessen érte.

Hát, mondtam én, hogy hülye vagyok! 😊

Morgolódom

(pontosabban dühöngök)

Érvényes fogadalmam van 😊, „clubcardos áruházba nem megyek vásárolni”. Van egy kedvenc áruházam, ahová megnyitása óta teljes megelégedettségemre járok – mindmáig! 😊

Történt vala, hogy a minap elmentem vásárolni, a „kedvenc áruházamba” és megzavarodtam. Illetve azt hittem, megzavarodtam, De nem. Pontosabban én azt hiszem, NEM ÉN ZAVARODTAM MEG! Mit hiszem? TUDOM! Nem azt mondom, hogy az egész áruházat átrendezték (a felét), de még ez is sokkolt! Keresgélésbe kezdek! Eddig bementem és percek alatt befejeztem a vásárlást, ha AKARTAM. Ha volt időm, nézelődtem. Most keresem itt, keresem ott a szükséges termékeket és dühöngök! Kérdezem az eladótól, hol találom a... – Háát, még én sem tudom, volt a válasz! Mikor bejöttünk, mi is meglepődtünk. Na mármost! Elgondolkodtam, ezek a „kedves” manager urak. Mit urak, ...-k! Kitalálták, hogy ha a vevő keresgél, sokkal több árut vásárol, mint ha úgy direktbe odamegy a keresett áruért. Legalább is ez a „managerelmélet”. Az, hogy a vásárló dühöng, mérgeződik, arra a „manager” ...-ik. Nem érdekli. Vannak országok, ahol bizonyos áruházláncok úgy hirdetik magukat, hogy bemehet a vásárló az országban bármelyik boltjukba, minden termékeket az állandó, megszokott helyén talál! Persze lehet, hogy nekik nem olyan „nagy tudású manegereik” vannak, mint nekünk. Most azon elmélkedem: nekem van áruházam, vagy nekik vannak vevőik? Ha nekem van áruházam, akkor el vagyok keseredve, hogy így elrontották. Ha nekik vannak vevőik, akkor pedig megkérdezem, minek néznek engem? Majd ha keresgélnem kell, többet fogok vásárolni? Elképzelem, végezhetnének egy közvélemény-kutatást, hogy ez a megoldás mennyire tetszik a vásárlóknak. Persze már megint meg kell állapítanom: hülye vagyok! Miért is képzelem még mindig, hogy a „kedves manager” érdekli a vásárló véleménye? A vásárló azért van, hogy vásároljon és kussoljon! Majd a „manager” megmondja, hogy mit és hogyan! Bosszús vagyok! És mire megszokom, megtanulom, megint jön a „nagy tudású manager” és újra átrendez mindent? Hallgatom mások sirárait ugyanerről! 😊 Mindenesetre megdicsérni még senki nem dicsérte meg ezt az agyament „managermunkát” 😊 Továbbmegyek. Én szántam rá egy kis időt (ellentétben a „manager úrral” ..., akarom mondani velük). Kérdezgettem az áruházból kijövő embereket, hogy tetszik-e nekik az újítás? Nem írom le, ugyanis nyomdafestéket nem tűrő válaszokat kaptam. Persze tudom, hogy erre nagy ívben tesz a „manager úr...”, szóval őket mindez nem érdekli. Persze bent az áruházban sem más a helyzet, sommás kijelentésekkel illetik azt az-et, aki ezt az újítást kitalálta! Igen, tudom, biztosan van statisztikai felmérés, hogy az ilyen „átrendezés” hány százalékos forgalomnövekedést okoz. Aztán ezt a statisztikai eredményt, ami persze nem nyilvános, vagy elhinnénk, vagy nem. Én biztos, hogy nem!

Kezd csillapodni a bosszúságom, már csak szomorú vagyok. Már eldöntöttem, a napi bevásárlásaimat ezentúl máshol fogom intézni, és csak ha nagyon muszáj, FOGOM A VALAHA KEDVENC ÁRUHÁZAMAT látogatni!

Fenntartható fejlődés II.

Már „elmélkedtem” a fenntartható fejlődésről hajdanán. Most egy hasonló „elmélkedésre” készülök, napjainkból. Ezúttal „modern” korunk eszközein „elmélkedem”.

Olvasom: kétezerhuszonötben több millió számítógép kerül kidobásra, mert... Több oka is van! A „népszerű” operációs rendszer legújabb verziója már nagyon sok számítógépre nem telepíthető bizonyos dolgok miatt, tehát ha a munkájukhoz használni akarják, muszáj váltaniuk, mert minden dolguknak az intézéséhez MÁR nélkülözhetetlen a számítógép. A „megújított” programok miatt (melyeket persze az új operációs rendszerre „fejlesztettek” ki) a felhasználó kénytelen új számítógépeket vásárolni, mert már csak azokon futnak a programok. Erre amúgy igazán nem lenne szüksége, mert a meglévő számítógépparkja a meglévő programokkal tökéletesen megfelelt az igényeinek. DE jött az operációs rendszer „fejlesztője” és elmagyarázta, hogy a „FENNTARTHATÓ FEJLŐDÉS ÉRDEKÉBEN FEJLESZTENIE KELLETT, mert a „rég”i operációs rendszer egyik programjában hiába kérdezték le az egyik alany oltási bizonyítványának a számát. Tehát már megvan az ok, amiért „fejlesztési kényszerült!” Na mármost, ez a bizonyos program, hogy ezután tudja annak a bizonyos oltási bizonyítványnak a számát (AMIRE EGYÉBKÉNT SEMMI SZÜKSÉG NINCS), „fejlettebb” operációs rendszerre van szükség, és a „fejlettebb” operációs rendszer futtatásához egy „fejlettebb” számítógép kell! Tehát hogy „fejlődhessen” a felhasználó, nyúljon mélyen a zsebébe és VÁSÁROLJON! Közben állandóan mantrázzák: A KÖRNYEZETGAZDÁLKODÁS, a KÖRNYEZETVÉDELEM, A FENNTARTHATÓ FEJLŐDÉS milyen fontos az emberiség fennmaradása érdekében. Hogy miért is jut eszembe a régi közmondás, miszerint „bort iszik és vizet prédikál?” A Távol-Keletről látok videókat, miszerint a „fejlett” országok hatalmas hajókkal hordják az ipari hulladékukat a „fejletlenebb” országokba (kiknek igencsak ősi kultúrájuk van, illetve volt, míg a kegyes fehéremler nem gyarmatosította őket), ahol is átválogatják, és megpróbálnak nyersanyagokat visszanyerni a szemétekből, amit aztán OLCSÓ pénzen megvásárol a „fejlett” szeméteportáló ország. Az ezzel járó füst, vegyi és egyéb szennyeződés azonban ott marad a kizsákmányolt szegény országban! Nekik meg kell csinálniuk, mert valamiből meg kell élniük. Hát igen, a „fehéremler” nagyon könyörületes, mint tudjuk, már emberemlékezet óta!

„Régen” a gyerekek rollereztek, ma ezt már akkumulátorral bővített rollerrel végzik. „Régen” az emberek kerékpároztak, ma ezt szintén, akkumulátorral bővített változattal végzik. Igen, mindezt persze a fenntartható fejlődés érdekében! Tovább is van, mondjam még? Telefon. Az emberek már évente cserélik, mert FEJLŐDNI kell. (meg persze bele van programozva a „tervszerű elavulás”, a kicserélhetetlen akkumulátor stb.). És persze a régi, egy éves teló már „CIKI”. Mindeközben „VIGYÁZZUNK A KÖRNYEZETÜNKRE!” – dől a tévéből, rádióból, és igazán az új teló sem tud többet, de van egy (app) alkalmazás, amire ugyan nincs szüksége a felhasználónak, DE az már nem fut a „rég”i telón (persze direkt úgy van megcsinálva) stb.!

Tudom, már megint hülye vagyok, DE! Hiába nincs szükségem bizonyos dolgokra, DE meg kellennem, mert valahol valakik eldöntik helyettem, hogy NEKEM „fejlődnöm” kell, ha akarom, ha nem, és ehhez meg kellennem bizonyos dolgokat, ha akarom, ha nem, mert a „rég” programhoz már nincs támogatás, a „rég” géphez már nincs támogatott vírusirtó, meg frissítés stb., pedig ezek a programok tökéletesen kielégítették az igényeimet.

Na kérem, ennyit a sirámaimról a „fejlődés” ELLEN! ☺

„Elmélkedem” vagy emlékezgetek

Jó, jó, már hallom is kedves barátom szövegét: „nem kellene nagyképűsködnöd!”, DE... Már sokadjára kérdezték meg tőlem, „mi a fenét tudsz még Esztergomban fotózni?” Hát, még mindig van mit! ☺ Azt válaszolom, hogy nekem már csak ez az olcsó projekt marad! ☺ Na, de komolyra fordítva a szót, tényleg van mit. Az ember fia fiatal korában nem igazán foglalkozik régmúlt dolgokkal, fiatalon még a „mának él”. ☺ Aztán a korosabb énje már sajnálkozik, hogy nem fotózta le, a ...-t, meg a ...-t. Én máig nem bocsátom meg magamnak, hogy nincs fotóm, illetve emlékképem az első, aztán a második műhelyemről. Nekem, aki ma már minden s...t leemlékképezek! ☺ Már „régóta” megörökítem a környezetemet, az utóbbi időben pedig azzal szórakozom, hogy előszedem a hajdan készült képeket. Néha még én is meglepődöm: „tényleg, ezt már el is felejtettem!” Az én gyermekkoromban épült a Bottyán híd. Azon „elmélkedtem”, hogy szegény nagypapám, ha ma elindulna, egy teljesen ismeretlen helyre csöppenne, pl. már nem láthatná a híd sziget felőli oldalán a halászcárdát. Megzavarná a Grand-hotel látványa és a szemben lévő élményfürdő. Régen ugyanis az élményfürdő helyén egy ÁBC áruház volt, azt megelőzően az Autóklub műhelyei, még azelőtt Nádor bácsi gépjáratója, mellette mives, nagy házakkal. Aztán azok helyén a Szandokán játszótér, előtte teniszpálya, aztán ismét nagy és mives épületek. Majd ment az út a „Nagyhíd” (Mária Valéria) irányába, vagy elkanyarodott jobbra, a ma romos állapotban látható egykori „Matróz kocsmá”, később a Fémszerelvénygyár öntödéje felé. Ha a „Nagyhíd” előtt balra kanyarodott el az ember (ma a Spori felé), a Fémszerelvénygyár másik telephelye előtt kellett elhaladnia; a közelmúltban elég hosszú ideig az Esztergomi Vitézek rögbi klubjának székhelyeként funkcionált a terület, ma üresen áll, „ELADÓ” tábla díszel rajta. Szegény nagypapám, nagyon össze lenne zavarodva! ☺ Rólam már nem is beszélve, mert ahogy elnézem, teljesen papamesésre vettem a figurát. Pedig csak arról akartam „elmélkedni”, hogy a „rég” képeknek apránként megcsinálgom a mai változatát, mert kell valamivel szórakoznom, ha már kocsmába nem járok! ☺ Persze digirama-vetítéseink vendégei ennél a firkálmánynál érzékletesebb képeket kapnak a régmúlt és a jelen képeiből. ☺ Nos, már előre sajnálom a digirama azon nézőit, akik valami nagyon szórakoztató dologra számítanak, ám helyette csak régi-új összehasonlításokat kapnak Esztergomról, DE a lényeg: Esztergom! ☺ Semmi „művészet” – illetve van, de az a vendégeink és a barátom feladata – így remélhetőleg nem fogják halálra unni magukat! ☺ Elárulom, készül digirama „Időutazás Esztergomban” címmel. A gyűjteményemből vadászom elő a képpárokat.

Szóval: Szórakozom! ☺

Vita?

„Mértékadó” vélemények szerint nem kéne megnyilvánulni ebben a kérdésben, DE nem tudok nem beszélni róla.

Esztergom, mint minden Duna menti város, mindig is elszenvédője volt az árvizeknek. A város sok pontján láthatók az 1838-as árvízi vízmagasságot mutató táblák. A krónikák szerint ezek Esztergom történetének arra a legpusztítóbb természeti katasztrófájára emlékeztetik az embereket, amikor az árvíz következtében a királyi város épületeinek hetven százaléka összedőlt. Szerencsére a későbbiekben ilyen romboló árvíz nem érte a várost (a fejlettebb védekezés következtében), DE mindig hatalmas erőfeszítéseket kellett tenni, hogy megússzuk a károkat. Nem sorolom az évszámokat, de már a saját gyerekkoromból is akadnak ilyen emlékek, amikor is a Kis-Duna part végig volt rakva homokzsákokkal, és éjt nappallá téve, hatalmas gépekkel szivattyúzták vissza a beszüremelő vizet a Dunába. A 2013-as év júniusában vonult le a minden idők legmagasabb dunai árhulláma – ekkor 813 cm-nél tetőzött a folyó. Akkor a város apraja-nagyja kivonult védekezni, még a gyerekek is segítettek homokzsákokat rakni. Vállalkozók álltak be teherautóikkal zsákokat szállítani. Szóval, nagy kollektív munkával megvédték a várost az árvízről. A gát szükségessége mindig foglalkoztatta a város lakóit. Évtizedek óta egyeztettek és tárgyaltak a gát megépítéséről. Az igény a gátra mindig megvolt, és napjainkban is megvan.

Ezzel el is értünk a mához. Most nyílt lehetőség arra, hogy végre megépülhet a GÁT. A mostani megoldás is „nehéz szülés” volt, nagyon sok egyeztetés végeredménye. VÍZÜGYI SZAKEMBEREK, MÉRNÖKÖK jelölték ki a gát nyomvonalát. Mint aki minden építkezést leleltéképez, elmentem és bejártam a nyomvonalat. Elsétáltam a Ferences rend sportpályája előtt. Elér az ember egy dombhoz, ami régen nem volt ott, helyén a „Békás-tó” „díszelgett”. Ez a domb a Bánomi áttörés építéskor az onnan idehordott agyagból és az illegálisan lerakott szemétből alakult ki. Aztán a természet tette a dolgát, és a dombot apránként mindenféle növényzet borította be. Az „út”, ami átszelte, átkanyarodik a Kis-Duna felőli oldalra és halad fölfelé, a Vízmű telepéig. A gát ezzel párhuzamosan fog haladni, a Kis-Duna város felőli oldalán lévő „gátör házig”. Pirosra festett cölöpök jelzik a gát nyomvonalát. Tudni kell, hogy a gát egészen a „vízzáró” rétegig nyúlik le a földbe. Ahhoz, hogy a gát betöltse a szerepét, a földben lévő részben nem lehetnek gyökerek, mert akkor ... Nem merülnék bele a „mérnöki” magyarázatokba, DE érthető, hogy sajnos fákat kell kivágni. Mint fentebb említettem, vettem a fáradságot, végigmentem a nyomvonalon és megnéztem a piros festékekkel megjelölt fákat. Mindenkinek ezt ajánlom! Tudom, sokaknak fáj, ha fákat vágnak ki, DE! meg kéne nézni, milyen fákat! Kanadai nyárfára, ami ugyan allergiát nem okoz, de vattaszerű „szöszölése” jó felület a különböző, DE allergiát okozó pollenek megtapadásának. Én nem érzem „PÓTOLHATATLAN” kárnak az ilyen fák (zöld juhar, félig elkorhadt „egyéb” fák meg a sok-sok már kidőlt fa és rothadó fatörzs) kivágását. Értem én, illetve csak érteni vélem, ha csak a szobában, fotelben ülve beszélgetünk, az más véleményt eredményez, mintha végigsétálna a véleményét kialakító ember azon a bizonyos nyomvonalon. Igen, mérlegelni kell a gát vagy pár „még élhetne” fa kivágása közt, mert a kijelölt fák nagy része bizony már régen megérett a kivágásra. Ezt tapasztalati alapon mondom, mint aki végignézte ezeket a fákat, melyek jó része „invazív” (akarom mondani inváziós vagy özönfajok), szóval „gyüttment” ☺ fa, nagy többségük zöld juhar, hetedik a nem kívánatos fák a sorában.

Persze mindenkinek lehet véleménye, annak hangot is adhat, de engedjék meg, hogy más vélemények is legyenek, és nem biztos, hogy a gát érdekében történő fakivágást elfogadják mind ilyenek meg olyanok. Úgy gondolom, akiknek az élete és „javai” árvízkor veszélybe kerülnek, azok hajlandók a kompromisszumra, hogy védjék az értékeiket és a várost. Nem veszik figyelembe azt az egyszerű tényt, hogy NEM A SZIGETET VÉDI A GÁT, HANEM A VÁROST! A városban nincs hely az állandó védvonalra (gátra). Szomorúan látom, hogy a „vita” során nem az érvek

felsorakoztatása történik, ahogy kellene, hanem az egymásnak a gyalázásába torkollik. Én kérek hát elnézést! ☹️

Túl vagyunk egy „bejáráson”. Ötven embernek volt lehetősége a vízügyi szakemberekkel, a kivitelező megbízottjával, városunk gátőrével, polgármesterünkkel és a „Natura” természetvédelmi terület szakemberével végigmenni a tervezett gát vonalán. Mindenki, akinek kérdése volt, magyarázatot kapott rá. Nem merülök nagyon bele, mert némely kérdés nekem igencsak megemelte a vérnyomásomat 😊, DE azért mentünk oda, hogy magyarázatokat kapjunk. Remélem, sokakban csökkent a gát iránti ellenszenv. Majd akkor fogják az emberek igazán értékelni a GÁTAT, amikor árvíz alkalmával nem kell aggódniuk a városért! A gátépítés három hektár területet foglal le a szigeten – a város és a vízügyi hatóságok egyezsége nyomán a város lakói öt hektár területet kapnak vissza a vízügy által használt, lezárt területből. Tehát ha valaki akar, akkor a gát elkészülte után az eddiginél még nagyobb területen sétálhat! 😊

További árvízi képeket lehet nézni: <http://www.esztergomkepek.hu/galeria/34-arviz-2013/>

Remélhetőleg ezek a képek már csak a múlt emlékei lesznek, és nem a fenyegető jövőéi!

Azért így, a végére még odabiggyesztenék egy gondolatot. Miért van az, hogy egyes emberek jobban szeretik az állatokat meg a növényeket, mint az embertársaikat?

Hülyeségek (már megint)

Egy ország újdonsült vezetőjelöltje a választások előtt, csak úgy „berobbant” a köztudatba! Most azon tanakodom magamban, hogy mi lesz vele? Elképzelem, elmegy egy szállodába, megbotlik a földszinti előcsarnokban, majd kiesik az ötödik emeleti ablakból? ☺

Recep Tayyip Erdoğan magyarországi látogatása alkalmával megajándékozták nem is egy, hanem két lóval. Hááát, nem is tudom! „Szegény” Erdoğan nem tudja, hogy mi egy, azaz egy lóért szereztük meg hazánkat? – neki meg két lovat isadtunk! Vajon az országán kívül mi mást is akarhatunk tőle? ☺ Már van is egy tippem! Játsszuk le visszamenőleg a mohácsi csatát, de úgy, hogy most mi nyerjünk!

Nézem a török jelképeket. Miért mondják azt, hogy „török-félhold”, amikor az még negyednek is csak szűken van meg? ☺

Ez a hülyeség nem tőlem származik, DE hülyeségnek hülyeség! ☺ Panaszodik az egyik barátom: – Megműtötték az egyik szememet, tehát műlencse van a szememben, és persze szemüveg a fejemen. A fülemben egy nagyothalló készülék, kezemben a hozzá tartozó távirányító, amiben kimerült az elem, és ezért a fülhallgató sípol. A számban implantátumokra épített műfogsor. Van egy csípőprotézisem, a másik lábamban térdprotézis. Már teljesen robotzsarunak érzem magam. Gondolkodom, mivel vigasztalhatnám: – De legalább nem vagy kopasz, jut eszembe hirtelenjében! ☺

Minap egy hölgy, azon kesergett, hogy a kora előrehaladtával a testén átrendeződések alakultak ki. ☺ Háát, nem is tudom. Én valamikor úgy tanultam, hogy az emberi test így működik: fiatal kor, amikor az emberi testben több sejt keletkezik, mint amennyi elpusztul; a középkorú ember testében annyi sejt keletkezik, mint amennyi elpusztul; időskorban meg több sejt pusztul el, mint amennyi keletkezik. Felteszem a kérdést magamnak, akkor miért van az a firkálmányom elején említett jelenség, hogy öregkorban súlyosabb az ember fia, mint középkorában? ☺ Mert ugye a zsír- és a hámsejtek is sejtek! ☺ Persze, ha nem változik a delikvens súlya, akkor is „sejtek” átrendeződése történik: a férfiaknál hasra, a hölgyeknél popsira. ☺ (Vagy csak úgy képzeljük?) ☺ (Egy doki barátom megjegyezte: ez a bizonyos sejtképzés az agysejtekre vonatkozik, és te vagy rá a bizonyíték, hogy „öregkorban” csökken a számuk.) ☺

Hallgatom, éneklik valakinek: „... boldog születésnapot, kívánom, hogy legyen még sok ilyen szép napod!” Nézem az illetőt, akinek énekelték, hááát, van vagy harminc éves (minimum). Ismerem az illetőt, nem buddhista, akik hisznek a reinkarnációban. Születésnapja (gondolom én) egy ráncos kis csöppségnek van, aki éppen megszületik, nem egy harmincéves embernek. Ellentétben a névnap, ami valóban minden évben van. ☺ Érteném én, ha „boldog születésnapot ÉVFORDULÓT” ünnepelnének, ☺ de egy felnőtt embernek hogyan lehetne születésnapja? (kötzködész és a kákán is csomót keresel!) Hát nem igazán, csak úgy mosolygok magamban, és megpróbálom az illetőt frissen született csecsemőnek elképzelni. Persze hogy röhögök magamban! ☺

Most végzem a nagydoktorim előtti tizenhatodik nyelven történő mutogatás vizsgáját. (De tényleg, folyékonyan tudok tizenöt nyelven mutogatni). Éppen azt kutatom, hogy „kukutyin”

nyelven hogyan kell fityiszt mutatni. Ha ez kész, Photoshopban megcsinálom a nagydoktorimat! (De csak azért, mert „megígértem az édesanyámnak.”). ☺

Még egy hülyeség! Ez tényleg nagy hülyeség. Sőt! Ez egyre nagyobb hülyeség. Csak nő és nő! Már akkora lesz, hogy egy külön nemkönyvet lehetne vele megtölteni. Az előző firkálmányomban „érkeztem” az ÓRAÁTÁLLÍTÁSRÓL. Sajnos ez idén sem változik meg. Olvasom, hogy idén (2024-ben) március 31-én lesz az óraátállítás, hajnali kettőkor, előre kell állítani az órákat háromra. Olvasom, „Az óraátállítás rengeteg fronton okoz károkat.” Olvasom továbbá, hogy „Míg az óraátállítás pozitív hozadékainak még a léte is vitatott, negatív következményeiről rengeteg bizonyíték létezik a szakirodalomban.” Tovább olvasva tapasztalom: felsorolják, hogy „a statisztika szerint”... Most már végképp nem értem! Felnőtt emberek hogyan nem tudnak évek óta megegyezni egy ilyen egyszerű dologban? Várom, hogy meggyőzzön valaki, hogy ez nem egy egyre növekvő HÜLYESÉG!

Na, ebben a nemkönyvben már elég a hülyeségeimből! ☺

Mérleg

Minap egy kedves barátom hagyatékából egy mérleg került hozzám. Mit is kezdhetnék én egy mérleggel? Nem árulok semmi olyat, amit le kellene mérni. Ma már levelet sem ír az ember fia, hogy le kellene mérni a súlyát, mert közlendőjét e-mail-ben küldi el. Kitettem a mérleget a pultomra. Természetesen nem úsztam meg a kérdésözönt: „minek neked ez a mérleg?” Persze az ilyen h... kérdésre csak h... választ lehet adni ☺: – „Mérlegellek benneteket, és aki nem éri el a mércét, annak nem köszönök.” Meg: „mérlegelni fogom a mondandóimat.” Erre már jöttek is a rosszmájú válaszok: – „Már éppen ideje volt.” Ha most belegondolok, hogy egy egyszerű mérleg mit hoz ki egyesekből? ☺ Azért, ha jobban belegondolok, tényleg mérlegelni kellene a mondandómat? Eddig soha nem tettem. Most, öregkoromra kezdem el! Az embernek tényleg mérlegelnie kell, hogy kinek mit mond? De miért is? Ha az embernek van mondandója, akkor mondja, s ne azt mérlegelje, hogy kinek is mondja. Vagy igaz és jogos a mondandója, vagy nem, de ez ne attól függjön, hogy kinek mondja, és hogy mondhatja-e az illetőnek. ☺ Hogy ez a mérleg milyen gondolatokat generál? Lehet, hogy el fogom tenni a pultról, s majdan elkerül valakihez hagyaték útján! ☺ Akkor aztán majd mérlegeljen Ő! ☺

Az én érdekemben...

Most egy hosszú morgolódás következik! ☺ Bosszantó, amikor az ember fiát hülyének nézik, az pedig mostanság nap mint nap megtörténik!

Az ember használja az internetet. Megnézek ezt-azt, a keresőmotor különböző oldalakra visz. Ekkor felugrik egy ablak az oldalon, hogy az „ön érdekében az oldal sütiket használ...” „Mi és a partnereink információkat – például sütiket – tárolunk egy eszközön, vagy hozzáférünk az eszközön tárolt információkhoz, és személyes adatokat, például egyedi azonosítókat és az eszköz által küldött alapvető információkat kezelünk, személyre szabott hirdetések és tartalom nyújtásához, hirdetés és tartaloméréshez, nézettségi adatok gyűjtéséhez...” Meg a következő: „Az Ön engedélyével mi és a partnereink eszközeleolvasásos módszerrel szerzett

pontos geolokációs adatokat és azonosítási információkat is felhasználhatunk. A megfelelő helyre kattintva hozzájárulhat ahhoz, hogy mi és 804 partnerünk...” Ez a felirat különböző formákban jelenik meg. Közös bennük, hogy: „az Ön érdekében”..., meg „a felhasználói élmény fokozása ...” Sőt, még olyan felirattal is találkoztam, hogy „önnek ezt a sütit el kell fogadnia az EU előírása szerint.” Az én érdekemben kell elfogadnom a „sütit”, hogy célzottabb hirdetésekkel álljanak a rendelkezésemre (bombázzanak velük – ha kell, ha nem). Lehet, hogy velem van a hiba! 😊 Szerencsére vannak olyan oldalak, ahol választani lehet aközött, hogy „mindent elfogad – részleteket – vagy mindent elutasít.” Természetesen a „mindent elutasít” választás után megnézem, amit eredetileg meg akartam nézni. Ezekkel az oldalakkal igazán nincs gondom, mert szerepel rajtuk kedvenc választásom: „mindent elutasít”. Lassan ezzel is úgy leszek, mint a „clubcardos” áruházzal. Ahol nem választhatom a „mindent elutasít” lehetőséget, oda nem megyek be. Nem mintha elhinném, hogy ha nem egyezem bele az elfogadásba, nem gyűjtenek rólam adatokat! Számomra végtelenül bosszantó, hogy minden változtatást az „ön érdekében” mondattal kezdenek. Történik, hogy megváltoztatják az egyik kereső arculatát. Eddig a beállítások menüben beállítható volt a háttérszín és egyebek. Most, a módosítás után, „az ön érdekében...”, ... megszüntették a beállítási lehetőséget. 😊 Mint mondtam, a legbosszantóbb „az ön érdekében” felirat. Legalább ne bosszantanának! 😊

A NAGYHARANG

Ha tehetném, még nagyobb betűkkel írnám, de akkor nem férne ki az oldalra. 😊

Ismert tényeket fogok lefirkálni: A Bazilikánk egy tejes felújításon jut túl, és ennek részeként a harangtoronyt is felújítják, sőt, új harangok is helyet kapnak a toronyban. Leemelték a régi, nagy, fából ácsolt haranglábat is.

Létezik egy könyv, melynek CD-melléklete a magyarországi templomok harangjainak megörökített hangját tartalmazza, köztük természetesen az esztergomi Bazilika nagyharangját is. Ez az ETALON. Na mármost, tényleg nagy várakozás előzte meg a harangtorony felújítását. Nagy figyelem övezte a „részeredményeket” is. Gondolok itt a harangtorony kupolájának a leemelése, majd a „NAGY” harang leemelése, aztán a harangláb kiemelésére. Nagyon örvendetes volt, hogy ezeket a „részeket” a templom melletti téren meg is lehetett tekinteni közelről.

Most ugrok egyet az időben: elérkezett a harangtorony „összeszerelésének” az ideje. Fölkerült az új harangláb, ami az összes harangnak helyet ad, a „régieknek” és a frissen legyártott új harangnak is. Az összeszerelés után sokszor hallottuk, hogy „hangolták” a harangokat. Izgalommal vártuk a húsvétot, mert akkorra ígérték a harangok pompás bemutatkozását. A harangtorony kupolája még most is készül, sokunk ennek tudta be, hogy nem a régi haranghangot hallja. Majd „elmentek a harangok Rómába”, hogy aztán a húsvét vasárnapi fél tizenegyes szentmise előtt mutatkozzanak be az új pompájukban. Izgalommal vártam a „harangjátékot”. Várakozással ültem fel a szemben lévő belvárosi Kálvária-kápolna előtti padra ... Az ígért időben pontban el is kezdődött. Csak hallgattam... „Végigjártsszatták” mind a hat harangot. Vártam, hogy csak megszólal a rég megszokott, hagyományos hangján a

NAGYHARANG. Felfedezni véltem a hangját, DE nem a megszokott hangerővel és nem a megszokott ütemben. Csak vártam és nőtt bennem a csalódottság. Hallgattam a végén a „kavalkádot” ... és vártam, mígnem befejeződött. Még ott ültem vagy negyedórát, várván a csodára. Még nyomoznom kell. Ki kell nyomoznom, mi változott. Mi történt, hogy „elveszett” a megszokott harangzúgás és a megszokott ütem. Tudomásom szerint a többi harang kisebb a „rég” csengő-bongó nagyharangnál, tehát nem igazán tudnák elnyomni annak hangját. Továbbá azt sem értem teljesen, hogy miért szólnak egyszerre a harangok. Azt gondolnám, hogy különböző alkalmakra más és más harangokat szólaltatnak meg, ... de így egyszerre? ... hát tényleg nem értem. (persze nyugtatgatom magam, ez biztosan így jó, mert hogy én ehhez sem értek). Természetesen megnézek minden, a harangokkal kapcsolatos hírt, videót, a harangtoronyból készített videórészleteket is. Nézem a harangláb „ácsolatát”. Felettébb érdekes! Minap dolgom volt a Vármúzeumban. Megnéztem a kiállított „rég” haranglábát. A korához képest... Elnézve az új haranglábát, megállapítottam, hogy furcsán nagy repedések vannak rajta. Elgondolkodtató. Mint eddig is, most is így vigasztalom magamat: ehhez sem értek. 😊 Persze a kérdések és gondolatok továbbra is megmaradnak bennem. Reménykedem! Bízom benne, hogy ha a harangtorony kupolája teljesen készen lesz, másként fog szólni a NAGYHARANG. Beszélgettünk. A beszélgetőtársam felvetette, hogy amikor Sopronban tanult, milyen „élvezetes” volt, midőn a város templomainak a harangjai egyszerre szóltak. Bevallom, én is meghallgatnám, mikor Esztergom összes harangja együtt szólalna meg. Jönne a hang mindenhol, „DE” így, hogy egy helyről szólhat harang, az nekem nem a harangjátékot juttatja eszembe.

DE mint mondtam: REMÉNYKEDEM!

A fősvény

Minap egy barátom hozott nekem egy sajt szeletet. Ennek kapcsán elbeszélgettünk némely „rossz” szokásunkról. 😊 Megkérdeztem tőle: – Van még az öreg sajtodból? Boldogan válaszolta: – Igen, DE csak „mikronnyi” darabokat hántolok le a „tömből” egy-egy alkalommal. Ugyanis mindketten „betároltunk” kedvenc sajt készítő műhelyünk egy 2015 májusi sajt korongjából. Nagy vigyorgások közepette megbeszéltük, hogy Molière Fősvénye viselkedhetett úgy, mint mi az „öreg sajtunkkal”. 😊 Nagy ritkán, amikor meglepjük magunkat egy-egy korty száraz vörösborral, akkor ahhoz az „ünnepi” pillanathoz és a borhoz természetesen „jár” egy kis ínycsok, igazán régi sajt. Na mármint, ugye manapság 2024-et írunk, tehát idestova KILENCÉVES sajtot csak nagyon módjával és kellő körültekintéssel fogyaszt az ember. 😊 Fogom az egyre kisebbülő „tömböt”, és a sajt vágó késsel apró kis háncsokat választok le róla. A művelet során mint a vadalma, vigyorgok magamban, mintha csak kívülről nézném önmagam, hogy mindezt milyen „sóher” módon, mint egy igazi „fősvény”, teszem. Azt az „ízorgiát” persze nem tudom elmesélni, amit ennek az „öreg” sajtnak a majszolása okoz. Továbbra is ilyen fősvényen bánok a sajttal, alkalmanként csak „tizedgrammos” adagot háncsolok belőle, hogy sokáig tartson! 😊

Mese vagy emlékek?

„Köves” barátommal beszélgetek. Meséli, hogy kapott egy fél szarvasagancsot, és most a közeli erdő szélén egy fa tövébe, az avarba „rejtí” el, hogy az unokája megtalálhassa. Előre örült, hogy a „leletnek” miként fog az unokája örülni. Másnap kérdezem tőle: – Na? Hogy sikerült az agancs megtalálása? – Hát, már régen láttam az uncsit ennyire örülni! Megérte a dolog minden perce azt az örömet.

Elmerengek. Volt a kertemben egy érdekes növény. Virágai mintha apró kis manókalapok lettek volna. Leány unokám, megkérdezte: – Papa, ez milyen virág? Akik ismernek, tudják rólam, hogy a fő lételemem a hülyéskedés és a viccelődés. 😊 Nagyon komoly képpel előadtam, hogy tündér- és manófa. Láthatod, hogy a sapkájuk látszik csak, mert a manók és a tündérek láthatatlanok. Csak akkor válnak láthatóvá, amikor a sapkájuk levál a növényről, ugyanis akkorra nőnek fel. Míg esnek lefelé, akkor láthatóak, de amint a földre érnek, ismét láthatatlanok lesznek. Itt élnek az udvarban, de láthatatlanul. Egy darabig figyelte az unokám a virágot. (akkor még hitt a mesékben) 😊

A kertemben nyílt pár gyöngyvirág, egy kis csokorba kötve odaadtam az unokámnak. – Papa, ebben nőnek a tündérek? – kérdezte mosolyogva. Megörültem! 😊 Már nem sajnálom, hogy annak idején füllentettem. Megérte, mert az unokám lelke egy szép kis mesével lett gazdagabb. 😊

Irka-firka, hülyeségek, morgolódások, grafika,

régi képek: www.esztergomi-kepeslapok.hu

valamint

emlékkép,

ismét:

molnár lászló

ISBN: ~~most-sines!~~ DE VAN! : WC-00

És még valami: ezzel az „akármivel”, tizenegyen vannak a
nemkönyvek!

(ha valaki esetleg el szeretné olvasni e nemkönyv elődjait,)

[www.esztergomkepek.hu/Maradj otthon! Olvass!](http://www.esztergomkepek.hu/Maradj_otthon!_Olvass!)

oldalon megteheti.

Emlékképek: www.esztergomkepek.hu